

AYBAR

KONUŞTU

Amerika ile İngiltere Kıbrıs işine karışınca buhran alevlenmiştir. Çözüm için Türkiye ile Yunanistanın ve Kıbrıslı Türklerle Rumların bir masa etrafına oturmaları gerektir

Mahkemelerimizin yargı hakkı, Amerikalılar söz konusu olunca sınırlanmıştır. Amerika ve NATO ittifakı millî bağımsızlığı bitirmiş, egemenlik haklarımızı çiğnemıştır. Türkiye bağımsız olmalıdır

« NE AMERİKAN, NE DE SOVYET UŞAKLIĞINI KABUL EDECEĞİZ »

Yavuzlar ve Hoşgördü
Cehennemleri, refah
sözlerini hep yalanlıyor

Çirkin politikacılar ve Hükümet üyeleri «Türkiye kalkıyor... Türkiye refaha gidiyor... Türkiye medenidir... Türkiye bağımsızdır... Türkiye açık rejimle idare edilmektedir...» gibi gerçeğe uymayan sözleri gözü kapalı halka yut tura dursunlar, Gaziantep'in Yavuzlar ve Hoşgördü adındaki cehennemleri bun (Devamı 4 de)

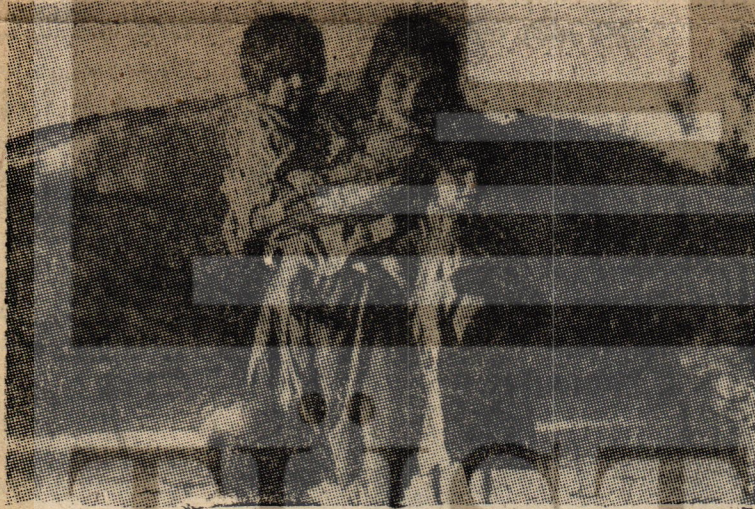
Eski Polis Müdürünün yolsuzluğu

Merkez Polis Karakolunda görevli bekçi Ahmet Şenol'un, Polis Müdürlüğüne ait üç sandalye ile bir masayı sattığı öğrenilmiştir. Olay, satılan sandalyelerden birinin karakola ait yeni sandalyelerle karışması sonunda ortaya çıkmıştır. Sandalyeleri satın alan bir esnaf, yanlışlıkla karakola gelen sandalyesini istemiş ve bu yüzden bir polisle de çatışmıştır.

Bekçinin masa ve sandalye (Devamı 4 de)

Müslümanın insaflısı!

Müslümanlığın temelinde kendi çağına göre ilkel de olsa, sosyalizm kokusu vardır. Fitre, zekat, imaret gibi (Devamı 4 de)



EMEĞİNİN ÇOCUKUKLARI—Emekçiler gibi emekçinin çocukları da Türkiye'de üvey evlâd gibidirler. Yavuzlar semtinde böyleleri çoktur. İkinci sayfada Yavuzlar'ı anlatan bir yazı bulacaksınız.

Gericiliği

SERMAYEDAR BESLİYOR

Sosyalist Kültür Derneği Başkanı O. N. Torun «gidiş berbat» dedi

Türkiye İşçi Partisi'nin Ankara'daki Genel Kurul toplantısında Genel Başkan Mehmet Ali Aybar'dan başka TİP Senatörü Niyazi Ağırnaslı, Genel Sekreter Rıza Kuas, Genel Kurul üyesi Behice Boran, Sosyalist Kültür Derneği Genel Başkanı ve Devlet Planlama Teşkilatı eski müsteşarı Osman Nuri Torun ile Gaziantep TİP İl Başkanı Ahmet Top konuşmuşlardır.

LACF
aramızda

HELE ŞÜKÜR

Başbakan, Kıbrıs'la ilgili bir konuşmasında şöyle diyor:

—Çoğu gitti, azı kaldı!

Bravo... Daha da derlerki, politikacılar doğru sözlü olamazlar. Halletmiş öyle söyler.

LACFI

GERİCİLİK...

Behice Boran, Türkiye'nin sosyal yapısını eleştiren (tahlil eden) konuşmasında gericilik meselesine (Devamı 4 de)

Anlaşma olmazsa, Amerika ile İngiltere harb tahrikçisi sayılır

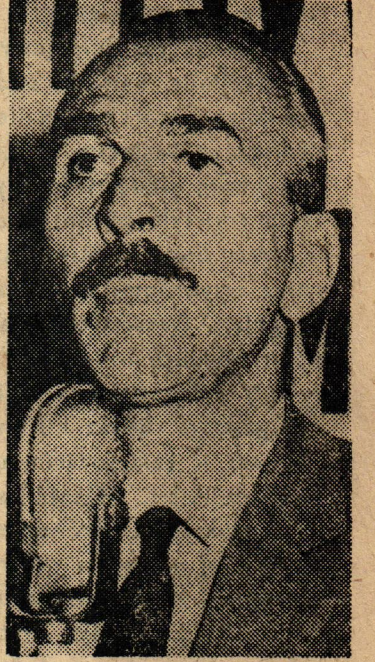
NURETTİN TEKİNDOR Ankara'dan bildiriyor

Türkiye İşçi Partisi'nin üç ayda bir tekrarladığı genel kurul toplantılarından biri daha Ankara'da 6 Eylül pazartesi günü yapıldı. Genel Kurulun toplandığı Cebeci semtinde ki Kilis düğün salonunda bin kişiden fazla partili ve partisiz yurdun çeşitli merkezlerinden gelen kişiler vardı.

Toplantıyı çok sayıda sivil polis izledi. Bol boş resim çektiler ve konuşmaları ses bandına aldılar.

Ankara siyasî çevreleri TİP Genel Başkanı Aybar'ın yapacağı konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Mehmet Ali Aybar kürsüye doğru ilerlerken uzun uzun alkışlandı. Her konuşmasında olduğu gibi bu kere de yalnız gerçeklerin diliyle konuştu ve diğer çirkin politikacılar gibi yalan-dolanla halkı aldatmak, şaşırtmak, duygularını ayağa kaldırmak, yada Kıbrıs gibi bir dâvada harb tahrik

(Devamı 4 de)



MEHMET ALİ AYBAR

Yalanı olmayan adam

GREV BİTTİ AMA HİKÂYESİ BİTMEDİ

Mensucat işçilerinin başlı bulunduğu Teksif Sendikası'nın patronlara yarıyan grevi bitti, ama bu grevin de dikodusunun sonu hâlâ alınamadı.

İstanbul'dan haber verildiğine göre Teksif Sendikası Genel başkanlığı, Gaziantep mensucat işçilerinin grevlerini desteklemek amacıyla patronlardan yardım dilenmiştir. Patronlar, hemen her istediklerini Teksif Genel Merkez idarecilerine kabul ettirebildikleri için istenilen yardımları vermişlerdir.

Alınan para yardımı Sü (Devamı 4 de)

DOSDOĞRU

«Millî hıyar»dan sonrası

GÜNER SAMLI

«Millî» lâfı gene ucuzladı. Zirva üstadı Bölükbaşı mollanın Amerika dönüşü «millî koalisyon» kurulmasını istemesi, politika ağalarının yüreklerini yu muşatıvermiştir!

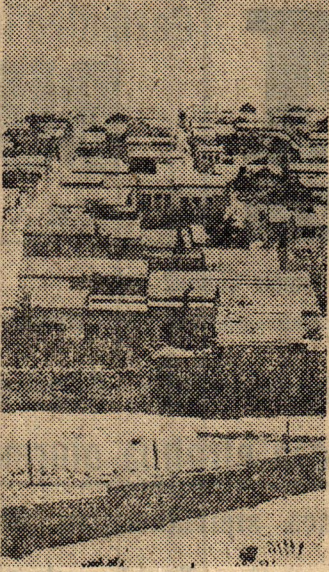
—Dış tehlike büyüktür. Türk ulusu, bütün kurumlarıyla birlik olup düşmana karşı «tek vücut» görünmelidir!

Edebiyatı, gerici ve ilerici geçinen bütün basında (Devamı 4 de)

BÜYÜK ŞEHİRDE HAYAT SIKINTILI, BÜYÜK ŞEHİR FABRİKALARIYLA, BİNALARIYLA, SOKAKLARIYLA, YOKSUL İNSANLARIN İSTIRAPLARIYLA DOLU. BÜYÜK ŞEHİR BAŞLI BAŞINA BİR DÜNYA: YOKLUK DÜNYASI. BÜYÜK ŞEHİRDE İNSANLAR YAŞAMA ÇABASINDA...

Hazırlayan:

Memed
Hayri



ON FAKİR MAHALLE BİR ZENGİN SEMT YARATIR!

Köylülerin, yoksul insanların oturduğu bir mahalle Yavuzlar.

Üstleri gaz tenekeleri, eski tahta parçaları ile örtülmüş, balçıkla sıvanmış kısa duvarların arasından geçerek mahallenin ortalarına doğru ilerlemeye başladım. Güneş tam tepede sarı sığını bütün şiddetiyle yeryüzüne yağıdırıyor. Sıcağın tesiriyle bütün vücudumdan su gibi ter akıyordu. Sıcağın altında sinecek, barınacak bir gölge arıyordum. Etrafıma baktım, ne gelen var ne giden. Daracık sokakları geçtikten sonra ulaştığım büyükçe bir sokakta bir evin gölgesine uzanmış 7-8 yaşlarında üstü başı perişan bir çocuk gördüm. Beyaz kirlenmiş uzun fanilas, diğer olmayan iç çamaşırlarını unutturacak şekilde uzun yapılmıştı. Ağzının yanına hücum eden sinekleri umursamaz hareketlerle kovalamaya çalışıyordu. Çocuğun yanına gelerek nerede kahve bulabileceğimi söyledim. Yattığı yerde gözlerini açarak, doğruldu. Kalktı, yattığı evin bitişiğindeki sokakta yürümeye başladı. Daracık sokakları geçtikten sonra köşeden karartılı bir yer gösterdi, parmağıyle.

«İşte, ora.» dedi.

Kahveye doğru yürüdüm. Kahve iki katlı bir binanın altındaydı. Önünde durarak bir göz attım. Kötü bir binaydı. İnce sırıklarla kahvenin avlusunu çevreleyen çitin yanında topraktan yük selen sarmaşıklar kahveyi önden kaplıyordu. Sıcağın tesiriyle sarmaşıkların tozlu, topraklı yaprakları solmuş, başaşağı. Kahvenin avlusunda kimse yoktu. İçeri girdim. Kahvenin içerisi, pisti, kirliydi. Bu pisliğe rağmen sandalyeler, masalar küçük kahvenin içerisinde intizamlı dizilmişti. Köşedeki masada bir kaç kişi oturmuş konuşuyorlardı. Selâm verip, oturdum. Kahvenin solundaki ocakta hafif bir ocak sesi duyuluyordu.

Kahveci ocağın arkasından yanıma gelerek ne içeceğimi sordu. Soğuk bir şey getirmesini söyledim. Ocağın önündeki gaz tenekesinin içi ne elini sokarak pis, kirli suyun içinden bir gazoz çıkarttı. Getirdi.

«Buraların yabancısısınız galiba?» dedi.

«Hıı...» dedim, «Yabancısıyım.»

«Birisini arıyorsunuz her halde?»

«Yok» dedim, «Kimseyi aramıyorum. Gezmeye gelmiştim de...»

Güldü.

«Niye?» dedim.

«Gezilecek başka yer kalmadı mı beyim? Allahın cehenneminde gezilir mi?» dedi.

Yanımdaki masada oturanlar kahveciyle konuşuklarını garipsemiş olacaklarki bu tarafa döndüler. Kahvenin köhne havasıyla aynı olan bu insanlarda acıma hissinden uzak, hakkı yenmiş insanların bitkinliği vardı. Kahvenin duvarlarına yapıştırılmış gazete kağıtları duvardaki toprakların dökülmesine engel oluyordu. Kahvenin üst tarafına yapıştırılmış Ali'nin resmi kahvenin köhne haline bir gariplik katıyordu. Onun ötesinde Atatürk'ün camı kirlenmiş, çerçevenin üzerinde boyaları silinmiş büyük bir resmi vardı.

Buraya yabancı kimsenin gelmediği, kahveci

nin, masada oturan saç, sakalı birbirine karışmış, yaşları, çabuk çökmüştüğün arkasından da kaybolmuş insanların garipsemesi ile ortadaydı.

«Buraya kimse uğramaz mı? yabancı filan.»

«Yok» dedi. Kötü, kurumuş, el deye deye parlanmış bir değneğe çenesini dayamış ihtiyar. «Yok beğim, buraya ancak seçim zamanı belediye ireisiyenen, tasildar, bir de arada sırada havadis bulamayan gazatacılar gelir.»

«Sık sık gelirler mi?»

«Çok değilse de arada sırada.»

«Ne sorarlar?»

«Ne soracaklar. Bi şikayetiniz var mı? deyip gelir. Kerizleri sorar. Kerizlerin üstündeki arası açık daşları gösterirler. Koğu çığıy burdan derik, yazar. Toprak üstündeki su borusunu gösterirler. Yazarlar mı, yazmazlar mı bilmezik ama buraya bunları kapatacak kimse uğramaz. Seçim zamanı da oldumu «şıp» diye damlarlar. Kahvenin başına oturur bizimle kırk yıllık ahbapmış kimi konuşur. Parti başa geçtimi sizin mahalleye ayrılan bir kaç milyonluk yatırımı hemen kullanacağız. Belediye reisi gelir, ben reis olmak



YARININ SUÇLU ÇOCUKLARI...

için kırk bin lira harcadım. Niçin? Sizin kimi vatandaşları kalkındırmak için... der. Seçim olur. Efendi kazanır. Nerde Yavuzlaaaaar!.. Nerde reis bey... Geçti beyim geçti, geçti o yeme devirleri. Millet ödediği verginin, verdiği oyların hakkını istiyor.»

İNSANLARI VE HAYAT

Zaman konuşmaların, düşüncelerin arasında mahallenin toplantı yeri olan kahvede eridi, gitti. Güneş sıcaklığını soluk bir ışığa çevirmişti. Kahveci yarım olan kirli suyla dolu kovayla kahvenin avlusunu suladı, yarım yamalak. Ne onların konuşmaları kesildi, ne benim düşün

celerim. Kahvedekilere gazeteci olduğumu, mahalle için uzun bir yazı yazacağımı söyledim. Bir iki ev de görmek istediğimi ilâve ettim. Onun kolay olduğunu söylediler. Gözünün birisi görmeven biri beni götürceğini söyledi. Eyvallah deyip çıktık.

Kirli sokakları geçerken:

«Hiç buraya süpürgeci uğramaz mı?» dedim.

«Sen delimisin beyim, ne çöpçüsünden bahsediyon? Evlerdeki has çöplükler pisliklerle dolur. Haftalarca kimse uğramaz. Sokağa dökerler.»

Sokağın köşesinde bir zibil yığını gösterdi.

«Öyle vakti bunun yanından koğusundan geçilmez. Bu kalır böylece bir iki ay. Bir gün zibilci gelir yarisını götürür. Ertesi gün gine aynı koğu. Aynı zibil dolar pisliğe. Gelirken, giderken gohla ha gohla.»

Vatandaş denen bu yoksul insanlara neden böyle yapıyor? Neden aynı vergiyi veren bir insanın köşkünün, bahçeli evinin önü günde beş altı kere süpürülürken bu yoksul insanları pisliklerle, tozlarla, topraklarla yaşattırıyorlar? Bunlar vergi vermiyorlarmı yoksa? İşte bu sorular insan yaşantılarının hayata isyanı...

Sokakta geçerken bir küme kadın gördüm. Hepsini evine, yuvasına iki, üç saatte bir kaç koşa su götürmek için bekliyorlar, çeşmenin başında, Mahallenin tepesine, en yüksek yerine çıkın, bakın. Mahalleyi Kerbela sanmayın sakın. Çünkü mahallede yaş denen, su denen bir şey yok. Bir kaç kadın topluluğu bir kaç kuru ağaç yaprakları ve birde görüldüğü zaman insanı su satan evler.

Beni eve götürmenin ismi Ali'ymiş. Mahallede kör Ali derlermiş. Kahvenin öte tarafından bakkallık yapıyormuş. Konuşa konuşa göreceğimizi eve geldik. Dış kapısı çatmaydı. Tahtalardan yapılmış kuru kapısını gıcırdatarak açtı, girdik:

«Kimse olmasın» dedim.

«Yok» dedi, «Kimse yok, suyun başında herkes.»

Evin boyu kısaydı. Kısa evin üstündeki çatıyı eski kiremitle döşemişlerdi. Kapının bir kandanı taşın altından çıkarttığı bir anahtarla açtı. İçeri girdi. Arkasına taş konarak kapatılmış pencereleri açtı.

«Buyrun, girin.» dedi.

Eğilerek içeri girdim. Gördüğüm manzara ummadığım derecede korkunçtu.

Karanlık odanın içerisinde karşıda büyükçe bir ayna. Baktıkça insan dalgalanıyor. Yerde bir kaç yırtık hasır. Odanın balçıkla sıvanmış duvarlarının bir bölümündeki sandığın üstünde rengi kaybolmuş, kirli yatak, yorgan. Eşikte bir küp. Küpün yanı başında eski tahtalarla yapılmış bir dolap. Dolapta bir kaç bardak. Yarım bir çay paketi. Bir soğan tahtası ve üstüne toprak dökmüş bir peynir çanağı. Dibi biraz şeker bulunan yamru yumru bir konserve kutusu.

Elimle dolabı kapadım.

(Devamı 4 de)

Sosyalizm

Bir aralık, çok değil beş altı yıl önce, sosyalizm kelimesi korku

tucu, ürktütücü, umacı gibi bir kelimeydi. Odalarda, eş dost toplantılarında sık sesle konuşuluyordu. Sosyalist olduğunu söyli-

yenler, sivil olsun resmî olsun polis elinden kolay kolay kurtulamazdı. Kimi çevrelerde kahraman, kimi yerlerde ise vebalı bir kişiydi sosyalist.

TOPLUM'un anketi

Sosyalizm ve komünizm denince, ne anlıyorsunuz?

Sosyalizm ve komünizm, son dört yıldır gazete ve dergilerde tartışılmakta; bazı yazarlar sosyalizmin komünistlik olduğunu söylemektedirler.

Gerçekte ise, sosyalizm başka, komünistlik başkadır. Bu düşünceden yürüyerek gazeteniz, avukat, doktor, mimar, eczacı, öğretmen, gazeteci, matbaacı, sendikacı ve öğrencilere iki soru soruldu:

- 1—Sosyalizm denince ne anlıyorsunuz?
- 2—Komünizm denince ne anlıyorsunuz?

4

ANKETİ YAPAN:

AHMET SOBACI

AHMET CANSUNAR (doktor)—Sosyalizm, bugün sınırları çizilmiş ve herkesçe kabul olunmuş bir tarifi bulunmamakla beraber, devlet idaresinde ve ekonomik siyasette ferdiyetçiliğe karşı temel olarak topluluğu alan, saadet, refah ve geçinme kaynaklarının topluluk halinde dağıtımını hedef tutan sistemdir diye tarif olunabilir.

En güzel örneği İsveç'tir, Bütün istihsal vasıtalarının devletleştirilmesi esastır. Komünizme gelince, komünizm sosyalizmin müfrit bir şeklidir. Tarihi mad diyatçılık felsefesine dayanan, temel unsuru iktisadî esaslara dayanan ahlâk, hukuk, din gibi mânevi unsurlar bu yapının üst kademesini teşkil eder. İktisadî sisteme göre bu unsurlar değişir veya bâzıları inkâr edilir. Meselâ din, Lenin'in dediği gibi afyondur. İşçi sınıfı hakimiyeti bir ihtilâl yoluyla almak suretiyle iktidarı gaye edinir. Her ne kadar gaye hürriyet ise de, mevcut hürriyetleri vasıta değil, belki hakiki hürriyete kavuşmak için yıkmak suretiyle arzu edilen sınıfsız cemiyete ulaşmak ister. Fakat bu hiç gerçekleşmemiş, terör havası içinde mevcut iktidar işçi sınıfı aleyhine olmasına rağmen devam etmektedir.

Komünizm kolektivisttir. Yani şahsi mülkiyet hakkını tanımaz. Herşey herkesindir. İstihsal malları dahi müşterek mal sayılır. Toprakta, fabrikada çalışarak elde edilen mahsullerin müşterekliği gibi... Beynelmilecidir. Ulus telâkkisi, yurt telâkkisi üzerinde durulmağa değmez! Onlar için dünya işçileri bir arada olmalıdır, parolası mühimdir. Millet ve yurt için savaşılmaz. Savaş, işçi sınıfının burjuva dedikleri zengin sınıflarla mücadele etmek gerekirse olur. İnsan ta bi haklarına hürmeti ancak bu şekilde anlarlar. Komünizmde aile hukuku gevşektir. Nasilki birleşme bir akit gibi mülâhaza olunursa, ayrılmak ta basit bir mukavele bozmasıdır. İşte sosyalizmin devlet haline gelmiş olan komünizm şekli budur.

MEHMET ALTAY GEREÇÇİ (doktor) — Sosyalizm toplumu ferde ve otoriteyi hürriyete tercih eden sosyal, siyasal, ekonomik bir düzendir. Sosyalizm hususi mülkiyet, ekonomik serbestiyet, rekabet ve her türlü özel teşebbüsün karşısındadır. Sosyalizm kapitalizmin karşısında olup, sermayeyi, işçiyi soyan ve onun hakkını yiyen bir istismar vasıtası addeder.

Komünizm, temelleri Karl Marks' istinat eden daha ileri bir sosyalizmdir. Komünizmde sosyalizm gibi her türlü özel teşebbüsün, ferdi mülkiyet ve ekonomik serbestiyetin karşısındadır.

(DEVAM EDECEK)

TOPLUM
Alınları, Gözünü, El emeğinin Savunucusu

Çarşamba günleri çıkar
GAZİANTEP

Sahibi: Güner SAMLI
Sorumlu md. M. Korukluoğlu
İdare yeri: Eski Gümrük Cad.
19. Baskı: Desen Matbaası
Posta Kutusu: 47

Sendikacı gözü ile

ÇİMENTO FABRİKASINDA SARI SENDİKACILIK

Çimento seramik ve keramik işçileri sendikasına bağlı Gaziantep çimento fabrikası işçileri ve yine bu sendikaya bağlı T. Çimento Sanayii T.A.Ş.nin, Adana, Bartın, Elazığ, Afyon, Balıkesir'deki Çimento Fabrikalarındaki işçiler adına bundan bir müddet önce yapılan Toplu İş Sözleşmesinde, ard düşünceler ve çıkarıcı bir düşünüşle sırf karşısında olumlu bir yolda giden Yapı-İş Sendikasının bu iş yerlerini ayırtmak ve uzun bir müddet bu işçileri baskısı altında tutmak gayesi ve bu şekilde işçilerin menfaatleri bakımından olmayıp sırf kendi çıkarları yolunda işverene satmışlardır.

Bu satma keyfiyeti, yapılan toplu iş sözleşmesinin iki sene müddetle yapılmış olması, saat ücretlerine 25 kuruş gibi %5 veya %10'u geçmeyen bir zammı kabul edip işçiyi ekonomik ve sosyal yaşantısı yönünden baskı altında tutmaktır. İlerde gelmesi kuvvetle muhtemel bir pahallıkla karşı karşıya ücretler artırılmadan çalışmaya mahkûm etmektedir. Halbuki Yapı-İş Sendikası bünyesinde kalan Sivas çimento fabrikası işçileri için, Yapı-İş Sendikası yetkililerinin yaptığı Toplu İş Sözleşmesinde ise, işçi ücretleri ne saat başına 35 kuruş zam ve ayrıca her ay ödenmek üzere %24 istihsal primi alınmış bulunmaktadır.

Her ne kadar bu sendikada toplu iş sözleşmesini iki sene yapmışsada her işçiye en azından, 150 T. Lira aylık ücretinde bir artış temin etmiştir. Halbuki Çimse Sendikası 60 lira bir menfaat sağlayabilmiştir. Hal böyle iken şimdi görüyoruz ki Çimse Sendikasının Gaziantep şubesi yöneticileri, sarı sendikacının burada ki elemanları, Çimento Fabrikasında 30'a yakın muvakkat işçi kaydı ile çalışan işçileri sendikaya kayıt etmiyorlar. Çünkü kayıt ederlerse bu işçilerinde toplu iş sözleşmesinden istifade etmeleri tezi ortaya çıkacağından, 960 kuruşluk asgari ücretlerinin 12 lira olarak ödenmesi icap edeceğinden, ve bunun da işverene bir külfet olacağını düşünen sendikacılar işçileri sendikaya kayıt etmemekte ısrar ederler. İşverenin arzu ve isteklerine uygun olarak 30 işçi göz göre göre sendikası bırakılmakta, Anayasaya aykırı olarak işçinin sendikalı olmamasına, işverenle elele verip kanunların özüne aykırı bir davranış göstermektedir. Bu duruma ilgililerin ve bilhassa Türk-İş'in nazarı dikkatini çekeirim.

Türk sendikacılığını bu kadar küçümsemek, sömürücü zihniyete bu gibi sarı sendikacıların yardımcı oluşları utanç vericidir. Türkiyede, köşede kıyıda ne kadar işçi varsa, sendikalaşsın, hakları yolunda olumlu ve etkili olsun diye yırtınıyorsak, bir kısım işverenin tahrik ettiği ve emrinde tuttuğu sendikacılar ise böyle işverenle kendi tabirleriyle samimi bir hava içinde işçinin haklarına sed çekerek, daha ileri giderek 30 kadar işçinin sendika nimetlerinden mahrum olmalarına yol açarlar.

Çok yazık

AHMET TOP

KUTEN

tabelâ atölyesi

BÜYÜK PASAJ'da

İMRENAL

Kasketleri ve okul şapkaları

Siparişler zamanında teslim edilir

ŞİH MÜSLÜM BABACAN

Uzun Çarşı NİZİP

Bugün durumda değişiklik var gibi görünüyor. Hattâ yazarların içinde bu günkü durumdan öğünenler, bugünkü durumu iyi bulan bile var. Bunlara göre, adı edilmek sosyalizmin olmasına, gelmesine yakın bir şeydir. Büyük çapta aldatılıyoruz.

Türkiye'de ekonomik eleştirme (tahlil) yoktur. Ya pılmasına imkân verilmekte dir. Sosyalizm lâfi bolca kullanılıyor. İş sosyalizmin ana kurallarına, üretim araçlarının kimin elinde bulunmasına geldi mi, yaygara bütün haşmeti, bütün kepa zeliği ile başlıyor.

Komünist, komünist...

Günümüzün şartları içinde, sosyalizmin yalnız adı ortalıkta dolaşıyor. Sosyalizmle ilgili olduğu sanılan kurumlar ve gazeteler, her burjuva (sömürücü) düzeninde olan saçmalıkları, yolsuzlukları belirtmekle yetiniyor. İspanak tarlaların da solucan ne kadar bolsa bizim toplumumuzda bu çeşit olaylar o kadar bol olduğu için hergün bir yenisi bulunmakta güçlük çekilmiyor.

Mesele bu mudur ve bu rada biter mi?

Sermaye ile emekçi arasındaki ilintiler, ilgiler karışıklı tartışma ve dengeleşme durmadan emekçi sınıfının aleyhine yürütülmektedir. Dıştan bir bakışla, bir gelişme varmış gibi görünmektedir. Bu durum birçok larını, kandırmaya yetinmeye zorluyor.

Türkiye bugün iki önemli mesele ile karşı karşıya dir. Yetinmek ve yetinmemek. Emekçilerin yetinmesi, yetinme fikrine yanaşması bize göre en büyük yanlışları doğurur. Olayların gelişmesi karşısında; aşırı bir yetinme duygusu ile beş yıl öncesine göre «daha iyi» olmak hiçbir şey getirmez Bir başka açıdan daha büyük yük yanılmalar doğurur.

Geçen yıllara göre, sosyal meselelerde bir bıkkınlık, bir tedirginlik seziliyor. Orta-Doğu kader ciliği ve yavaşlaması burada da kendini gösteriyor. Oysa gün gün den daha hızlı, daha canlı olmak «en azından» gericiler kadar olanları, gazeteleri, dergileri doldurmak gerek. Anayasanın verdiği imkânları sonuna kadar kullanmakta sakınca değil, tersine fayda vardır.

Sosyalizm laf olmaktan çıkmalı çıkarılmalıdır. Bir eğlence konusu yada zeka oyunlarına yarıyan bir araç olmamalıdır. Yüksek tabakada bir çaba olmanın dışında yaşamın içine girmeli, sosyalizmi aydınlar değil emekçiler savunmalıdır. Emekçilerin bu ortama gelebilmelerinin sağlanmasında, tabii, başlangıçta aydınlara, namuslu aydınlara düşmektedir.

«MİLLÎ HİYAR»DAN SONRASI

benimsenmiştir. AP'lisi, CHP'lisiyle bütün kalem sahipleri Bölükbaşı'dan gelen «millî koalisyon» «millî politika» görüşünü savunmaktadırlar. Anhyacağımız işler gene karışacak dostlar. Gene abidik gubidik oyunlarıyla alavere dalavere Memet nöbete dikilecek...

Şunu unutmayınız: Kim «millî politika»dan ve de kim «millî hiyar»dan söz ediyorsa, o adam emekçinin düşmanıdır. Bunu bilelim. Hesapları açıktır çünkü... Yoksul halkı dış tehlike kandırıklılığıyla uyutup iç dâvalarımızın üstüne kara bir perde gerecekler. Bu perdenin ne zaman kalkacağı bilinmez. 20-21 Mayıs'tan sonra konuşan sıkı yönetim çeşitli sebeplerle uzatıldı babam, uzatıldı. Amaç bazı gazeteleri ve emekçiyi savunan Türkiye İşçi Partisi'ni susturmaktır. Bunda başarı kazandılar.

Şimdi de Kıbrıs dâvasının harbe yol açacağı gerekçesiyle ufukta görülen şiddet tedbirleri yavaş yavaş sokuşturulmak isteniyor. Bu işten kim zararlı çıkacak? Emekçiler.

Emekçilerin bugünkü düzende söz hakları, oy hakları yok. Çünkü Meclisler ağalarla dolu. Bu ağalar yalnız kendi zümrelerinin çıkarını düşündükleri için, alacakları tedbirleri «millî politika» yaldızlamasıyla halka kabul ettirmek çabasıdadırlar. Halk da, «barb» hevesi içinde boğulduğundan olup-bitenlerin farkına varkına varacak gibi değildir.

Düşünen namuslu kafaların ödevi, ağaların «millî politika»oyunlarını bütün açıklığı ile ortaya yaimaktır. Bunu yapmayanlar emekçi halkın kurtuluş savaşına ve sosyalizm ülküsüne ihanet ederler.

Kıbrıs dâvasının «millî politik» yada «millî koalisyon» yoluyla çözümlenmesini beklemek, açık yazalım zübüklüktür. Eğer illâ «millî» lâfına takılıp kalacaksak ve eğer illâ «millî politika» gerekliyse bunun için önce emekçihalk yurt yönetiminde söz ve karar sahibi olmalıdır. Bugün halk adına karar aldıklarını sananlar hiçbir zaman halktan yana olmamışlardır. Çünkü bugünkü bozuk ve berbat düzenin uygulayıcıları olan beş parti, Türkiye'nin kurtuluşu ve bağımsızlığını çelmeleyen kişilerin tekelindedir. Bu kişilerin halkın çıkarına uygun yolda yürümeleri istenemez ve de beklenemez.

«Millî politika» yada «millî koalisyon»... Bunlar, sömürücü düzenin halka karşı olan faşist ilkeleridir. Kıbrıs dâvasının çözümü meselesinde umudu «millî» lâfına bağlamakla aydınlığa çıkamayız. Türkiye'nin şerefli Türkiye olabilmesi ve Kıbrıs dâvasının çözümlenmesi dış politikamızın bağımsızlık şartlarını yerine getirmesine bağlıdır.

MÜSLÜMANIN

«emir»ler hep o devrin «sosyal» ilkelerindendir. Ama bugün Müslümanlığın «sosyal» ilkeleri yokedilmiştir. Müslümanlık sadece namaz kılmak, oruç tutmak şeklinde anlaşılmağa başlanmıştır. Bunun için bir örnek vereceğiz.

Alkan Sabun Fabrikasının da işçiler yıllardan beri sigortasız çalıştırılırlar. Mesai diye birşey yoktur. Patron ne isterse onu işçilere kabul ettirmektedir. Oysa bu durum İş Kanununa aykırıdır ve Bölge Çalışma Müdürlüğü'nün densizliği bırakıp gerçek alanda bir çaba göstererek bu işçileri kurtarması gerekmektedir.

İşin Müslümanlıkla ilgili yanına gelince, söz konusu fabrikanın işvereni namazlı abdestli, oruçlu bir dindardır. Buna göre bu adamın «hak» yememesi arzulanır. Ama gelin görünki bu işverenin kıldığı namaz, aldığı abdest, tuttuğu oruç, işçilerin hakkını yediği için boş tur. Değersizdir. Ve de dini küçültücü bir davranıştır.

GREV BİTTİ

BaşI I de merbank Defterdar Yünlü Mensucat Fabrikasının istihlak kooperatifine verilmiş ve buradan ucuz fiyatla şeker, makarna, pirinç fasulye, un gibi gıda maddeleri satın alınmıştır. Bu yiyecekler halen Teksif Sendikası İstanbul Bölge Şubesinde durmaktadır. Gaziantep için toplanan bu yiyeceklerin hangi çıkarıcı sendika ağalarının işine yarıyacağı bilinmemektedir.

ESKİ POLİS

dalyeler için «bunları bana eski müdür hediye etti. Benim olduğu için de sattım» dediği söylenmektedir.

ESKİ MÜDÜR KİM?

Bekçi Şenol'un «eski müdür» dediği gericici, bundan önceki Polis Müdürü Salih Urgancıoğlu'dur. Çok dürüst ve yurtsever bir kişi olan Urgancıoğlu, burada kaldığı süre içinde Nurcuların azgınlaşmasına yarım etmişti. Bu işte ayrıca Birinci Şube Şefi İsmail Erayman da rol oynamıştı.

Aybar konuştu

BaşI I de çiliği edip oy avlamak yolunu tutmadı,

TÜRKİYE'nin İTİBARI

TIP Genel Başkanı zaman zaman alkışlarla kesilen ve bütünüyle dış politikaya ayırdığı konuşmasında özetle şunları söyledi.

«Kıbrıs buhranı çok ciddi bir safhaya gelmiş bulunuyor. Başbakan Büyük Mecliste yaptığı son konuşmada bir Türk-Yunan savaşına doğru gidildiğini söyledi. Bu korkunç bir ihtimaldir. Fakat savaş patlamadıkça bütün ümit kapıları kapanmış oluyacağına göre son dakikaya kadar barışçı bir çözüm yolu bulmak için inatla çalışmak gerekiyor.

Şimdiye kadar İngilterenin ve Amerika'nın arabuluculuğu ile bir çözüm yolu bulunmaya çalışılmıştır. Oysa bu iki devletin müdahalesi Kıbrıs buhranının hüsübütün alevlenmesine sebep olmuştur. Bundan dolayı Kıbrıs buhranı ile doğrudan doğruya ilgisi bulunmayan devletleri dışarda bırakarak bir çözüm aramak makul bir yol olarak görünüyor.

Bizce Türkiye mesele ile doğrudan doğruya ilgili taraf olarak Yunanistan ve Kıbrıs'lı Türk ve Rum cemaaatları temsilcilerini acele olarak bir yuvarlak masa konferansına davet etmelidir. Daha sonra da İngiliz üsleri bir mesele olarak konferans müzakeresi konusu edilme liddir. Üsler meselesi bertaraf edilince İngiltere'nin konferansa katılması için sebep kalmaz. Kaldı ki İngilterenin ada üzerinde ileri sürebileceği bütün iddialar sömürgeciliğin bir kalıntısından ibaret olduğundan, Birleşmiş Milletler Anayasası ve dünya kamu (halk) oyu karşısında iltifata şayan görülemez. Bu konferansa arabulucunun davet edilmesi de yararlı olacaktır. Bu konferansı düzenlemesi Türkiye'ye büyük itibar kazandıracaktır. Gerçekten de Üçüncü Dünya Devletleri diye adlandırılan Asya'nın, Afrika'nın tarafsız genç devletleri bu teşebbüsü sempatiyle karşılayacaklar ve destekliyeceklerdir. Batı dünyası da bu konferansı olumlu karşılayacaktır. Çünkü buna karşı olurlarsa Batılı devletler sömürgeciliği, savaş kışkırtıcılığıni destekler ve körükler duruma düşeceklerdir. Doğu Blokunda yer alan devletlerde yalnız ilgililer arasında toplanacak bir konferansı barışçı bir teşebbüs olarak al-

kışlayacaklardır.

Dünyada sempati ile karşılanmış bir teklifi Yunanistan ve Makarios'un reddetmeleri hiç te kolay oluyacaktır. Çünkü bu takdirde dünya kamu (halk) oyu Türkiye'den yana olacak ve Yunanistan ile Makarios'u bir oldu-bitti peşinde koşturacaklardır.

BAĞIMSIZLIK

Kıbrıs buhranı Türkiye'nin bağımsız bir dış politikaya dönmesinin zorunluluğunu bütün çıplaklığıyla ortaya koymuştur. Gerçekten de Türkiye ile Amerika arasında 12 Temmuz 1947'de ve 4 Temmuz 1948'de imzalanmış olan yardım anlaşmalarından beri millî bağımsızlık ve egemenlik haklarımız sınırlanmış bulunuyor.

Bugün Türkiye hiçbir mesele hakkında egemen bir varlık olarak davranacak durumda değildir, Maliyesi, ekonomisi ve iç ve dış işleri Amerika'dan bağımsız olarak işlememektedir. Mahkeme lerimizin yargı hakkı, Amerika'lılar söz konusu olunca sınırlanmıştır. Kıbrıs buhranında Hükümetin teşebbüsleri durdurulmuş, elimizdeki uçaklarımızı kullanamayacağımız bize ihtar edilmiştir. Bütün bu ağır şartlara Türkiye Amerika'dan aldığı yardım için katlanmaktadır. Oysa 17 yıldan beri alınan kredi ve yardımlar Türkiye'yi her bakımdan bağımlı hale düşürmekle kalmamış, üstelik kuşaklar boyunca ödemek zorunda kalacağımız ağır bir borç yükü altında bizi ezmiştir. Millî bağımsızlığımızı egemenlik haklarımızı ve toprak bütünlüğümüzü güvenlik altında bulundurma için girildiği ifade edilen Amerika ve NATO ittifaki, ters bir tecelli ile millî bağımsızlığı bitirmiş, egemenlik haklarımızı çiğnemiştir. Gerçekten de bu ittifaklar Türkiye'nin menfaatlara değil, Amerika'nın menfaatlara hizmet etmekte. yalnız Türkiye'yi ilgilendiren bir anlaşmazlıkta bizi korumamaktadır.

Bugün artık Türk ulusu bütünüyle bağımsız bir politikaya dönülmesini istiyor. Hiçbir Hükümet halkımızın bu kesin isteğine karşı koymaz. Türkiye'nin dış politikası ancak ve ancak Türkiye'nin menfaatlarına göre uygulanır. Türkiye, ne Amerika'nın ne Sovyetler Birliği'nin nede herhangi bir devletin veya devletler grubunun peyki olamaz. 1923 ile 1938 arasında Atatürk'ün millî misakçı dış politikası böyle bir politikaydı.»

Gericilik

BaşI I de dokunmuş; Türkiye'deki gericiliğin bazı çıkarıcı çevrelerin belirttiği gibi dine dayanmadığını söylemiştir. Nurculuk, Anadoluculuk, ırkçılık şeklinde güya dinsel ve millî gözükene cereyanların çıkarıcı ve sömürücü çevrelerce tutulduğunu ve para yardımı görüldüğünü, bu cereyanlarda yabancı tüccarlarla işbirliği eden yerli sermaye sahiplerinin parmağı bulunduğunu ileri sürmüştür.

Behice Boran Türk halkının gericici olmadığını, halka Türkiye'nin gerçekleri anlatıldığı ve halk aldatılmadığı zaman kurtuluş yolunu bulacağını da sözlerine eklemiştir.

Osman Nuri Torun «ben sizin başarılarınızı kutlayan bir üyenizmişim gibi konuşuyorum» diyerek sözlerine başlamış ve Türkiye'nin ekonomik durumunu inceleyerek bugünkü gelişini berbat olduğunu belirtmiştir.

Senatör Niyazi Ağırnaslı toplantının kapanış konuşmasını yapmış ve birkaç cümle ile biten sözlerini şöyle bağlaştırdı:

«Bağımsız dış politika ya ihtiyacımız var. Türkiye ne Moskova'ya, ne Vashington'a, ne Pekine ve ne de Londra'ya uşaklık etmeyecektir.»

Gaziantep İl Başkanı Ahmet Top ise emekçilerin artı uyandığı, haklarını kendi elleriyle almasını öğrendiklerini söylemiştir.

Yavuzlar

BaşI I de ların hepsini yalanlamak tadır.

Açık rejim, demokrasi kalkınma olan bir ülkenin yedinci büyük şehrinde Hoşgördü gibi gerçekten bir cehennem manzarası varsa oradaki refah sözleri yalan demektir.

Hoşgördü, 200-300 binlik apartmanların hemen altındaki üç mağaraya sığınmış bir semttir. Belediye utanmadan buradaki evciklere kapı numarası takmış ve tabelâ vergisi koymuştur. Hoşgördü mağara devrini yaşamaktadır. Suyu yoktur. Yolu yoktur. Elektriği yoktur. Yüznumarası yoktur. Buradaki çocuklar sabahten akşama kadar hayvan ve insan pislikleri içinde yaşarlar. Babaları ya işçidir, yada gayrimişru yollardan hayatını kazanmak zorunda bırakılmış suçsuz suçlulardır.